

Anonimizētā versija

Tulkojums

C-279/19 – 1

Lieta C-279/19

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2019. gada 3. aprīlis

Iesniedzējtiesa:

Court of Appeal [Apelācijas tiesa] (Apvienotā Karaliste)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 19. marts

Apelācijas sūdzības iesniedzējs:

The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs
[Apvienotās Karalistes Ieņēmumu un muitas dienests]

Atbildētājs:

WR

OTRDIEN, 2019. GADA 19. MARTĀ

COURT OF APPEAL

[..]

STARP

APVIENOTĀS KARALISTES IEŅĒMUMU UN MUITAS DIENESTU

[..] **APELĀCIJAS SŪDZĪBAS IESNIEDZĒJS**

[..] -un-

WR

ATBILDĒTĀJS

ŅEMOT VĒRĀ apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegto sūdzību

UN NOKLAUSOTIES apelācijas sūdzības iesniedzēja un atbildētāja advokātu viedokli,

TIEK IZDOTS RĪKOJUMS:

1. Apelācijas sūdzības iesniedzēja sūdzību par *Upper Tribunal* [Administratīvās virstiesas] lēmumu par atbildētājam piemēroto sodu saskaņā ar 2008. gada Finanšu likuma 41. pielikumu noraidīt.
2. Apelācijas sūdzības iesniedzēja sūdzības izskatīšanu par *Upper Tribunal* lēmumu attiecībā uz aprēķināto akcīzes nodokli, kas [atbildētājam] piemērots saskaņā ar 2010. gada Akcīzes preču (glabāšana, pārvietošana un nodokļa uzlikšanas brīdis) noteikumu 13. panta 1. un 2. punktu apturēt līdz brīdim, kad Eiropas Savienības Tiesa izskatīs šim rīkojumam pievienoto lūgumu.
3. [..]

[..]

COURT OF APPEAL[..] **CIVIL DIVISION** [CIVILLIETU DEPARTAMENTS]

PAR UPPER TRIBUNAL

(TAX AND CHANCERY CHAMBER) [(NODOKĻU UN KANCLERA KOMPETENCES LIETU PALĀTA)]

IESNIEGTO APELĀCIJAS SŪDZĪBU

STARP

APVIENOTĀS KARALISTES IEŅĒMUMU UN MUITAS DIENESTU

Apelācijas sūdzības iesniedzējs

un

WR

Atbildētājs

LŪGUMS SNIEGT PREJUDICIĀLU NOLĒMUMU SASKAŅĀ AR

LĪGUMA PAR EIROPAS SAVIENĪBAS DARBĪBU 267. PANTU

PREJUDICIĀLIE JAUTĀJUMI

1. Vai saskaņā ar Direktīvas 2008/118/EK (turpmāk tekstā – “Direktīva”) 33. panta 3. punktu persona (turpmāk tekstā – “P”), kuras fiziskā turējumā atrodas akcīzes preces brīdī, kad tās dalībvalstī B kļūst apliekamas ar akcīzes nodokli, atbild par šī akcīzes nodokļa samaksu apstākļos, kad šī persona:
 - a) nebija likumiski vai līgumiski ieinteresēta par šīm akcīzes precēm;
 - b) citu interesēs par samaksu pārvadāja šīs akcīzes preces no dalībvalsts A uz dalībvalsti B; un
 - c) zināja, ka tās turējumā esošās preces ir akcīzes preces, taču nezināja un tai nebija pamata aizdomām, ka šīs preces dalībvalstī B ir kļuvušas **[oriģ. 2. lpp.]** apliekamas ar akcīzes nodokli brīdī, kad tās kļuva apliekamas ar šādu akcīzes nodokli vai jau iepriekš?
2. Vai atbilde uz 1. jautājumu atšķiras, ja P nezināja, ka tās turējumā esošās preces bija akcīzes preces?

Ievads

3. Šis lūgums ir radies apelācijas tiesvedībā sakarā ar akcīzes nodokļa, kuru *HMRC* bija aprēķinājis WR, pārbaudi. Būtiskos faktus var izklāstīt šādi:
4. 2013. gada 6. septembrī *UKBA* amatpersonas *Dover Easter Docks* apturēja WR vadīto smago kravas transportlīdzekli (turpmāk tekstā – *HGV*). *HGV* atradās krava ar 26 paletēm alus. WR uzrādīja *UKBA* amatpersonām *CMR* [kravas pavadzīmi], saskaņā ar kuru preces bija ietvertas elektroniskajā administratīvajā dokumentā ar norādītu *ARC* [administratīvās atsauces kodu]. *CMR* arī bija noteikts, ka nosūtītājs bija muitas noliktava Vācijā, un ka saņēmējs bija *Seabrook Warehousing Ltd*, muitas noliktava Apvienotajā Karalistē. Dokumenti attiecīgi atbilda precēm, kuras tika pārvadātas atliktās nodokļa maksāšanas režīmā.
5. Tomēr atklājās, ka *CMR* norādītais *ARC* jau bija izmantots attiecībā uz iepriekšējo alus sūtījumu uz *Seabrooks*. Attiecīgi uz kravu, pretēji dokumentācijai, neattiecās atliktās nodokļa maksāšanas režīms. Tādējādi, precēm nonākot Apvienotajā Karalistē, iestājās Apvienotās Karalistes nodokļa uzlikšanas brīdis.
6. *HMRC* piemēroja WR:
 - a) akcīzes nodokļa aprēķinu 22 779,00 £ apmērā saskaņā ar *Excise Goods (Holding, Movement and Duty Point Regulations) 2010* [2010. gada Akcīzes preču (glabāšana, pārvietošana un nodokļa uzlikšanas brīdis) noteikumu] 13. panta 1. un 2. punktu;
 - b) sodu 4 897,48 £ apmērā saskaņā ar *Finance Act 2008* [2008. gada Finanšu likuma] 41. pielikumu **[oriģ. 3. lpp.]**.

7. WR pārsūdzēja akcīzes aprēķinu (un sodu) *First-tier Tribunal (Tax Chamber)* [Administratīvajā pirmās instances tiesā (Nodokļu lietu palāta)] (turpmāk tekstā – *FTT*).

FTT

8. *FTT* konstatēja šādus faktus:
- a) WR bija pieredzējis kravas automašīnas vadītājs, kurš no 2009. gada līdz 2013. gadam strādāja autopārvadājumu sabiedrībā un kopš 2013. gada uzskatīja sevi par pašnodarbināto (nodokļu iestādēs par tādu viņš ir reģistrējies tikai 2015. gadā). Viņam maksāja skaidrā naudā, neveicot atskaitījumus (43. punkts). Nekonkretizētā datumā 2014. gadā viņš piekrita strādāt uzņēmumā, kuru, kā viņš pats saprata, sauc “*Kells*”, par divu līdz trīs dienu darbu nedēļā saņemot 250 £ un 350 £ līdz 360 £, ja viņš strādāja ilgāk. Rakstveida līguma nebija, un viņam maksāja personīgi skaidrā naudā, vai arī, noslēpjot naudu kravas automašīnu stāvvietā, lai viņš to paņemtu pats (44. punkts).
 - b) WR bija jāierodas kravas automašīnu stāvvietā un jāpaņem tukša autopiķabe, kura jānogādā apsargātā autopiķabju laukumā *Calais* (Kalē). un jāsamaina pret precēm piekrautu autopiķabi, kura bija jānogādā Apvienotajā Karalistē. Kravas dokumentāciju viņš atrada caurulē autopiķabes sēnā; tā sastāvēja no *CMR* un piegādes pavaddokumenta, lai pārliecinātos, kādas preces ir jāpārved un kāds ir to galamērķis (45. punkts). Vidē, kurā darbojās WR, kravas automašīnu vadītāju vidū neuzskatīja par neparastām šādas neformālas vienošanās (neatkarīgi no tā, vai apstākļi šādu secinājumu attaisnoja vai nē) reizēm tikt nodarbinātam, saņemot samaksu skaidrā naudā un bez jebkādiem dokumentiem, ar ko šādas vienošanos pamatot, neinteresējoties par to personu identitāti, kuras viņus pieņem darbā, un paliekot ārpus varas iestāžu redzesloka, ciktāl tas attiecas uz *HMRC* (63. punkts).
 - c) 2013. gada 6. septembrī WR paņēma alus sūtījumu, kuru bija paredzēts nogādāt muitas noliktavā *Seabrook*, Apvienotajā Karalistē. Tādēļ WR zināja, ka sūtījums sastāv no akcīzes precēm. Iebraucot Apvienotajā Karalistē, viņu apturēja Apvienotas Karalistes Robežsardzes amatpersonas. *CMR*, kuru viņš uzrādīja, bija norādīts *ARC* atsaucis numurs (45.–46. punkts). Apvienotas Karalistes Robežsardzes amatpersonas veica pārbaudi *EMCS* sistēmā un noskaidroja, ka šis *ARC* numurs [oriģ. 4. lpp.] attiecās uz agrāku alus sūtījumu uz šo pašu noliktavu (47. punkts). Robežsardzes amatpersonas izņēma transportlīdzekli un akcīzes preces. WR par notikušo informēja personu “*Des*”, kura tam bija devusi norādījumus par preču saņemšanu, un viņam atbrauca pakaļ uz Doveru. Viņam samaksāja par nedēļu un turpmāka saziņa ar *Des* nesevoja.

- d) WR nebija kontrabandas ievēšanas mēģinājuma līdzdalībnieks. Viņu kontrolēja kāds, kurš organizēja preču kontrabandu, un šīs ir tās personas, kurām bija *de facto* un likumīgas kontroles tiesības pār precēm brīdī, kad tās tika izņemtas. WR pašam nebija intereses par precēm, viņa vienīgā interese bija ievērot norādījumus par preču saņemšanu un piegādāšanu, un par padarīto saņemt pieticīgu samaksu. Viņš arī nebija transportlīdzekļa īpašnieks. To personu identitāti, kuras slēpjas aiz kontrabandas ievēšanas mēģinājuma un apzināti tajā ir piedalījušās, noskaidrot nav iespējams (58. punkts).
- e) Vienīgā WR pieejamā informācija bija dokumentācijā, ko viņš atrada, saņemot preces, un acīmredzami dokumentācija atbilda tai kārtībai, kādā pareizi tiek pārvadātas preces, uz kurām attiecas atliktās nodokļa maksāšanas režīms. WR nebija iespēju pārbaudīt, vai *CMR* norādītais *ARC* jau ir bijis izmantots vai nē (61. punkts). Dokumentos nebija nekā uzkrītoša, kas viņam liktu uzdot kādus papildu jautājumus, kā arī viņam nebija piekļuves *EMCS* sistēmai (62. punkts).
- f) WR attiecīgi bija uzskatāms par “nevainīgu starpnieku” (64. punkts);
- g) *HMRC* nav patiesi mēģinājis noskaidrot, kuram pieder transportlīdzeklis vai kurš slēpjas aiz kontrabandas ievēšanas mēģinājuma (52. un 58. punkts).
9. *FTT* ņēma vērā valsts tiesību aktus, tostarp *Court of Appeal* spriedumu lietā *Taylor and Wood v R* [2013] *EWCA Crim* 1151, un secināja:
- a) “nevainīgu starpnieku”, kura fiziskā turējumā ir kontrabandas preces, nevar uzskatīt par šo preču “glabātāju” 13. panta izpratnē (38. punkts); **[oriģ. 5. lpp.]**
- b) “faktiska vai netieša zināšana, ka personas fiziskā turējumā ir kontrabandas preces, var būt par pamatu atzīt to par “glabāšanu” [...] un tas šādai personai atņem “nevainīga starpnieka” statusu” (38. punkts);
- c) WR bija “nevainīgs starpnieks”, un tāpēc nevar apgalvot, ka viņš “glabāja” preces, ne arī, ka viņš “veica piegādi” 13. panta izpratnē (60.–64. punkts);
- d) “WR saukšana pie atbildības mūsu konstatētajos apstākļos radītu nopietnus jautājumus par atbilstību tiesību aktu mērķiem.” (60.–64. punkts);
10. *FTT* pieņēma WR apelācijas sūdzību un atcēla aprēķināto akcīzes nodokli (un sodu).

11. *HMRC* par *FTT* lēmumu iesniedza apelācijas sūdzību *Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)* [Administratīvā virstiesa (Nodokļu un kanclera kompetences lietu palāta)]. Apelācijas sūdzībā nebija apstrīdēti *FTT* konstatētie fakti.

Upper Tribunal

12. 2017. gada 8. decembrī *Upper Tribunal* noraidīja *HMRC* apelācijas sūdzību attiecīgi nosakot, ka:

- a) “*FTT* konstatētie fakti netiek apstrīdēti. Un tie ir neapstrīdami. Tā rezultātā šī apelācijas sūdzība balstās uz to, ka *WR* ne tieši, nedz netieši nezināja par kontrabandas mēģinājumu.” (16. punkts)
- b) “Vārdi “piegāde” un “glabāšana”, kā tie ir minēti noteikumu 13. pantā, ir vārdi, kuri parādās arī Direktīvā (un Direktīvā 92/12, kura bija spēka pirms tam). Tie atspoguļo autonomus Savienības tiesību jēdzienus, un tie ir jāpieskaņo Savienības tiesībām atbilstošai nozīmei.” (50. punkts)
- c) “*Court of Appeal* (lietās *Taylor & Wood* un *Tatham*) ir apstiprinājusi, ka persona, kurai nav ne tiešu, nedz netiešu zināšanu, nevar “glabāt” preces šo noteikumu izpratnē. Tādējādi jāatzīst, ka uz plašo [oriģ. 6. lpp.] formulējumu attiecas izņēmums par personām, kuras ir “nevainīgi starpnieki”.” (51. punkts)
- d) Nevainīgā starpnieka izņēmums aizsargā no atbildības personas, kuras ne tieši, nedz netieši nav zinājušas, ka preces, kuras tās pārvadā, ir preces, par kurām ir jāmaksā akcīzes nodoklis (bet tas nav izdarīts) (skat. 54. – 55. punktu).
- e) “Mēs nepiekrītam, ka būtu taisnīgi, samērīgi un saprātīgi saukt pie atbildības *HGV* vadītājus par izvairīšanos no akcīzes nodokļa, ja brīdī, kad izvairīšanās tiek atklāta, preces atrodas viņu turējumā, bet tie nav ne iesaistīti, ne arī tie zina par šo kriminālo aktivitāti; tie nezina, ka attiecībā uz viņu pārvadātajām precēm ir notikusi izvairīšanās no nodokļa nomaksas, kā arī nav iespējams konstatēt, ka viņiem par to būtu vajadzējis zināt. Nebūtu ne taisnīgi, ne samērīgi šos vadītājus saukt pie atbildības tikai tādēļ, ka krāpšanas atklāšanas brīdī preces ir atradušās viņu turējumā, bet viņiem pašiem nav bijis zināms, kas ir noticis un kas ir ticis izplānots.” (57. punkts)
- f) Pilnībā nevainīgu aģentu saukšana pie atbildības būtu pretrunā Direktīvai un valsts tiesībām (58. punkts).

13. *HMRC* par *Upper Tribunal* lēmumu iesniedza apelācijas sūdzību *Court of Appeal*.

Court of Appeal

14. *Court of Appeal* secināja, ka jautājums par to, vai kravas automašīnas vadītājam, kuram nebija intereses par precēm, kurš nezināja un kuram nebija pamata uzskatīt, ka preces ir apliekamas ar akcīzes nodokli, saskaņā ar Direktīvu būtu jābūt atbildīgam par nodokļa samaksu, nav skaidrs, un tādēļ šis jautājums būtu jāuzdod ES Tiesai prejudiciāla nolēmuma pieņemšanai. Tādēļ *HMRC* apelācijas sūdzības par *Upper Tribunal* spēkā atstāto *FTT* lēmumu attiecībā uz atbrīvošanu no aprēķinātā akcīzes nodokļa, izskatīšana tika atlikta.
15. *Court of Appeal* noraidīja *HMRC* iesniegto apelācijas sūdzību par *Upper Tribunal* lēmumu daļā par piemēroto sodu saskaņā ar 2008. gada Finanšu likuma 41. pielikumu.
16. *Court of Appeal* lēmuma pamatojums ir izklāstīts tās 2019. gada 19. marta spriedumā.

Atbilstošās valsts tiesību normas

17. 2010. gada Akcīzes preču (glabāšana, pārvietošana un nodokļa uzlikšanas brīdis) noteikumu 13. pantā attiecīgi ir paredzēts:
 - 1) Ja akcīzes preces, kas jau ir nodotas patēriņam vienā dalībvalstī, komerciālām vajadzībām glabā Apvienotajā Karalistē, lai tās Apvienotajā Karalistē piegādātu vai izmantotu, akcīzes nodokļa uzlikšana brīdis ir tad, kad šīs preces pirmoreiz pieņemtas glabāšanā.
 - 2) Atkarībā no gadījuma, kas paredzēts 1. punktā, par nodokļa samaksu atbildīgā persona ir persona:
 - a) kura veic preču piegādi;
 - b) kura glabā piegādei paredzētās preces; vai
 - c) kurai preces tiek piegādātas.

Atbilstošās Savienības tiesību normas

18. Padomes Direktīvas 2008/118/EK 33. panta attiecīgajā daļā ir paredzēts:
 1. Neskarot 36. panta 1. punktu, ja akcīzes preces, kas jau ir nodotas patēriņam vienā dalībvalstī, komerciālām vajadzībām glabā citā dalībvalstī, lai tās tur pārdotu vai izmantotu, tām uzliek akcīzes nodokli un akcīzes nodokli iekasē tajā dalībvalstī, kurā preces tiek glabātas.

Šajā pantā “uzglabāšana komerciāliem nolūkiem” ir akcīzes preču glabāšana, ko veic personas, kas nav privātpersonas, vai

privātpersonas, kas to dara nevis personīgai lietošanai, un ko tās transportējušas, bet citiem nolūkiem saskaņā ar 32. pantu.

2. Nosacījumi akcīzes nodokļa uzlikšanai un piemērojamā nodokļa likme ir tā, kas dalībvalstī ir spēkā dienā, kad rodas akcīzes nodokļa uzlikšanas iespēja.
3. Atbilstīgi 1. punktā minētajiem gadījumiem par uzliekamā akcīzes nodokļa samaksu atbildīgā persona ir persona, kas veic **[oriģ. 8. lpp.]** piegādi vai glabā piegādei paredzētās preces, vai arī persona, kurai piegādā preces citā dalībvalstī.

Valsts judikatūra

19. *Court of Appeal* lietas *R v Tatham* [2014] *EWCA Crim* 226 23. punktā ir ņēmusi vērā tiesas nolēmumu lietā *R v Taylor and Wood* [2013] *EWCA Crim* 1151 un apstiprinājusi, ka “kurjers vai persona, kuras fiziskā valdījumā ir preces un kura ne tieši, nedz netieši par tām nav zinājusi, vai nezināja par nodokli, kas par tām bija jāmaksā, nevar būt “glabātājs”. (izcēlums pievienots)
20. Lietas *Taylor and Wood* 39. punktā *Court of Appeal* ir noteikusi:

“To pašu iemeslu dēļ, kuri jau ir sīki iztirzāti [2001. gada] noteikumu 13. panta 1. punkta interpretācijā, gan 7. panta 3. punkta [Direktīvas 33. panta priekšgājējs] valoda, gan jēga sliecas par labu secinājumam, ka par nodokļa samaksu būtu jāatbild personai, kuras faktiskā un tiesiskā kontrolē akcīzes nodokļa uzlikšanas brīdī bija preces. Šāds secinājums ir vēl jo vairāk neapgāžams, ja persona, kuras faktiskā fiziskā valdījumā ir preces, nezina un tai nav pamata zināt par šo preču (apslēpto) raksturu, kuras tiek pārvadātas krāpnieciskas darbības ietvaros, kurā viņš pats nepiedalās. Atbildības prasīšana no pilnībā nevainīgiem starpniekiem, tādiem kā *Heijboer* vai *Yeardley*, nevis no apelācijas sūdzības iesniedzējiem, vairs neveicinātu Direktīvā un noteikumos izvirzīto mērķu sasniegšanu.”

Lietas dalībnieku galvenie apsvērumi

WR [oriģ. 9. lpp.]

21. Atbildētājs uzskata, ka šāda *Upper Tribunal* (un *Court of Appeal* lietās *Tatham* un *Taylor & Wood*) pieeja (proti, ka [tiem], kuriem nav intereses par pārvadātajām precēm, kuri nezina un kuriem nav bijis pamata uzskatīt, ka par precēm nav samaksāts nodoklis, nebūtu jābūt atbildīgiem par akcīzes nodokļa, kas uzliekams šīm precēm, samaksu) sakrīt gan ar Direktīvas sistēmu un jēgu, gan ar plašākiem Savienības tiesību principiem, it īpaši ar samērīguma un taisnīguma principiem).
22. Direktīvas mērķis esot nodrošināt visas Kopienas līmenī spēkā esošu sistēmu, saskaņā ar kuru pareizi uzliek un iekasē akcīzes nodokli, tai skaitā, kad preces tiek

pārvietotas starp dalībvalstīm. Tomēr Direktīvā nekas nenorādot, ka nodoklis būtu jāiekasē no tiem, kuriem nav intereses par pārvietotajām precēm un kuri nezina vai tiem nav pamata uzskatīt, ka par precēm nav samaksāts nodoklis. Šāda interpretācija neesot atbilstoša un nepieciešama, lai sasniegtu Direktīvā izvirzītos mērķus, un tādēļ ar to tiktu pārkāpts proporcionālītātes princips (skat. lietu C-331/88 *Fedesa*, 13. punkts). Papildus tas varot izraisīt komerciālu haosu. Tas nozīmētu, ka autovadītājam, kas piegādā preces (piemēram, strādājot *DHL*), un kurš punktā A ir pieņēmis kasti vīna un piegādājis to uz punktu B, būtu (tikai tāpēc, ka, ievērojot uz iepakojuma esošos apzīmējumus, viņš zināja vai viņam bija jāzina, ka tajā atrodas vīns) jābūt atbildīgam par nodokļa samaksu (un jāmaksā sods), ja izrādītos, ka par šo kasti nav samaksāts nodoklis.

23. Turklāt Direktīvā esot paredzēta īpaša norma attiecībā uz akcīzes preču "pārvietošanas pārkāpumiem". It īpaši 38. pantā ir paredzēts, ka par pārkāpuma rezultātā radušos pienākumu veikt nodokļa samaksu atbildīga ir "persona, kura piedalījies pārkāpumā". Atbilstoši apgalvotajam, jēdzienu "piedalīties" šajā gadījumā esot bijis paredzēts attiecināt uz kādu, kurš zināja vai kam bija jāzina par šo pārkāpumu – piedalīšanās liecinātu par kaut kāda veida apzinātu rīcību saistībā ar šo pārkāpumu. Šāda pieeja atbilstot tai, kāda ES Tiesai ir bijusi priekšnodokļu lietās – skat. lietu C-439/04 *Kittel* pret Beļģiju. Kā *FTT* ir secinājusi lietās *Williams v HMRC* [2015] *UKFTT* 0330 (*TC*) 103. punktā, tas vedinot domāt, ka gadījumā, ja personām nav intereses par precēm, atbildību var prasīt tikai no tām personām, kuras tieši vai netieši ir zinājušas, ka tās piedalās pārkāpumā. **[oriģ. 10. lpp.]**

HMRC

24. *HMRC* uzskata, ka Direktīvas [2008/118/EK] 8. un 33. panta formulējums esot skaidrs, [un ka] formulējumam "glabāšana" un "piegādes veikšana" esot jāpiešķir to parastā nozīme.
25. Piešķirot 8. un 33. panta vārdiem to parasto nozīmi, [tiekot] sasniegts Direktīvas mērķis un jēga, proti, nodrošināt, a) ka visā ES tiek sasniegta atbildība, kas ir paredzēta attiecībā uz patēriņam nodotām precēm, par kurām notikusi izvairīšanās no akcīzes nodokļa samaksas, un, b) ka akcīzes nodoklis par šīm precēm kaut kur tiek samaksāts.
26. Šajā sakarā *HMRC* uzskata, ka gadījumā, ja valsts tiesību aktos nebūtu paredzēta atbildība attiecībā uz precēm, kuras glabā vai piegādā "nevainīgi starpnieki", proti, tādas personas, kuras glabā vai piegādā akcīzes preces un attiecībā uz kurām nevar pierādīt, ka tās tieši vai netieši būtu zinājušas, ka notiek preču kontrabanda, tikšot veicināta izvairīšanās no akcīzes nodokļa samaksas. Tā tas esot tādēļ, ka personas, kuras ir nodarbinātas preču pārvadāšanai, varot tikt nodarbinātas tā, ka tās nezina un nespēj identificēt preču īpašnieku, kā arī nezina to personu identitāti, kuras piedalās ar kontrabandu saistītajā darbībā.

27. Tādējādi vienīgais veids, kā īstenot Direktīvas mērķi un jēgu, esot piešķirt vārdiem “glabāšana” un “piegādes veikšana” to parasto nozīmi.

DARBBA VERSIJA